

PRZECZANIE (2) *sb n*

Teksty nie oznaczają é; a jasne.

sg N przeczani(e) (2). ◇ [G przeczaniã.]

Sł stp, Cn, Linde brak.

Sprzecзка, kłótnia, nieporozumienie (2) :

prieczanie między kim (2): przetoż bądźmy sobie równi/ á nie bądź między námi przeczanie
HistRzym 96, 95.

Ze zdaniem przydawkowym (1): Przyacielu miły/ nie bądź między námi przeczanie któryby znas
był lepszy HistRzym 95.

[Wyrażenie przyimkowe: »krom przeczania« = bezsprzecznie: Sine controverfia á dijs folus diligeris.
Krom przetzánia fámego ciebie Bog miluye. TerentMatKęł O3v.]

Synonimy: kłótnia, spor, sprieczanie.

Cf PRZECZAĆ SIĘ

DDJ